

TRENING KOT IGRA – 3. del

V prvih dveh prispevkih sem se natančneje zaustavil pri analizi igre kot osnovi za pripravo treninga in seveda pri iskanju ustreznih izhodišč za učenje tehničnih elementov. V današnjem tretjem nadaljevanju se bom zaustavil pri tematiki analize same igre, s podvprašanji, kaj se dogaja in kolikokrat se določen situacija ponovi. Tudi ta analiza naj bi nam trenerjem služila predvsem za čim kvalitetnejšo pripravo treninga.

Zelo važno je vedeti, kako oz. na kakšen način in tudi kdaj se določena akcija lahko pojavi na tekmi. Iz ugotovljenega torej sledi, da mora trener več pozornosti predvsem pa časa, nameniti zadevam – akcijam, ki se pogosteje pojavljajo v sklopu ene ali več tekem. Če v primeru analiziramo eno izmed mnogih situacij:

Iz ročnih zapisov drugega trenerja ali modernejših iz statistike lahko ugotovimo, da se na primer po sprejemu začetnega udarca (ki ni najbolj kvaliteten) lahko pojavi določeno število slabše sprejetih žog in naša ekipa je prisiljena napadati tako imenovano visoko žogo. Na to nas namreč opozarjajo statistični podatki. Iz zgoraj ugotovljene analize sledi naloga trenerju, da pripravi določene treninge, kjer se bo elementu napada visoke žoge posvečalo veliko več pozornosti kot sicer.

Pa pogledjmo še drugi podoben primer:

Po našem začetnem udarcu je nasprotna ekipa solidno organizirala napad in v obrambi je žogo rešil naš organizator igre. Iz ugotovljenega torej sledi, da bo moral drugo žogo podati nekdo drugi iz naše ekipe. Kdo? Predvsem se postavlja vprašanje ali smo sploh pripravljeni na takšno situacijo. Koliko časa med treningom namenjamo dejstvu, da bo moral v »odsotnosti« podajalca žogo podati ali bloker ali prosti igralec ali napadalec iz druge črte? Ob takšnih situacijah, ki se redno dogajajo na tekmi, ponavadi trenerji iščemo standardne izgovore, češ naši igralci delajo preveč enostavnih napak. Seveda je najlažje napake prenašati na druge oziroma v napakah ekipe iskati takšne in drugačne izgovore, katerih je na naših odbojgarskih igriščih slišati veliko, če ne veliko preveč.

Ko analiziramo zgoraj omenjene situacije največkrat lahko zaključimo, da so naši igralci nepripravljeni ali pa premalo pripravljeni, da bi spontano reševali še tako enostavne žoge, ki se pojavijo le občasno.

Tudi tretji primer govori v prid temu, da smo določene igralne situacije premalo trenirali, ta pa govori o tem, kako nasprotnik po težki obrambi žogo pošlje direktno na našo stran igrišča. In kaj sedaj? Katero akcijo bomo odigrali? Še prej se seveda postavlja vprašanje, kdo je v naši ekipi zadolžen za sprejem takšnih podarjenih žog. Smo takšne morda manj predvidljive akcije sploh trenirali? Smo kdaj sploh iskali odgovore na takšno vprašanje ali nam na koncu ponovno ostane le obtožba, da naši igralci delajo vse preveč enostavnih napak oziroma izgubljajo lahke žoge? Takšnih in drugačnih izgovorov je vedno na pretek. Samo da nismo mi kot trener »šef« krivi in vse bo ok.